25. ஆராய்ச்சி ஊக்கத்தொகை

ஜஎம்எக்ஸ் இன்ஸ்டிடியூட்டைச் சேர்ந்த டாக்டர் வீரேந்திர ஸ்வரூப் கூறுகையில், "உயர்கல்வி நிறுவனமாக ஆராய்ச்சியை ஊக்குவிப்பதற்காக எங்களிடம் மிகவும் சுவாரஸ்யமான கொள்கைகள் இருந்தன. "20 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நிறுவனம் தொடங்கப்பட்ட ஆண்டுகளில், கோடை விடுமுறைகள் கட்டாயமாக இருந்தன, மேலும் ஆராய்ச்சி மற்றும் இலக்கிய மேம்பாடு போன்ற நோக்கங்களுக்காக அலுவலகத்திற்குச் செல்வதற்குப் பதிலாக ஈடுசெய்யும் விடுப்பு அனுமதிக்கப்பட்டது. கல்வி / பொது நிர்வாகம், அல்லது எம்.டி.பி போன்றவற்றில் வகுப்புகள் எடுப்பது போன்ற பணிகளில் ஈடுபட்டிருந்தால் மட்டுமே விடுப்பு அனுமதிக்கப்படும், இருப்பினும் ஆராய்ச்சிக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டிய முக்கியத்துவத்தைப் பற்றி நிறுவனம் அதிகம் பேசியது," என்று அவர் கூறினார்.

மே 6-7 தேதிகளில் ஒரு MDP-யில் வகுப்புகள் எடுக்கும்படி ஆசிரிய உறுப்பினர் ஒருவர் கேட்கப்பட்டார். கோடை விடுமுறைகள் ஏப்ரல் 15 முதல் அமலுக்கு வந்தன. ஆசிரிய உறுப்பினர் நேரத்தைச் சம்பவ ஆய்வினை எழுதுவதற்குப் பயன்படுத்த நினைத்தார், அதற்காக நிறுவனத்திடம் அனுமதி பெற்றுத் தரவுச் சேகரிப்புக்குச் சென்று மே,ஒன்றாம் தேதி திரும்பினார். மற்றொரு ஆசிரியர் ஒருவர் ஏப்ரல் 28-29 வரை வகுப்புகளை எடுக்க வேண்டும். ஆண்டின் இறுதியில், முதல் ஆசிரியர்க்கு நிறுவனப் பணிகளில் ஈடுபட்டதற்காக மூன்றரை நாள்கள் விடுமுறை அளிக்கப்பட்டது, இரண்டாவது ஆசிரியர் 14 நாள்கள் நிறுவனப் பணிகளில் கலந்துகொள்ள ஏழு நாள்கள் இழப்பீட்டு விடுமுறை வழங்கப்பட்டது. முதலாவது ஆசிரியர் சம்பவ ஆய்வினை எழுதச் செல்லாமல் இருந்திருந்தால், அவருக்கு 11 நாள்கள் இழப்பீட்டு விடுப்பு கிடைத்திருக்கும், ஏனெனில் அவர் ஏப்ரல் 16 முதல் மே 7 வரை நிறுவனப் பணிகளில் இருந்திருப்பார்.

இயக்குநர் மாறினாலும் கொள்கைகள் தொடர்ந்தன. மாணவர்களை உட்கொள்ளும் தொகுப்பின் அளவு ஒன்றிலிருந்து இரண்டு பிரிவுகளாக அதிகரிக்கப்பட்ட பொழுது ஆசிரிய உறுப்பினர் பிஜிபி தலைவர் ஆக்கப்பட்டார். ஒருமுறை முழு 30 நாட்கள் சம்பாதித்த விடுப்பு கிடைத்துவிடும் என்று சந்தோஷப்பட்டார். அவரது பணித் திட்டத்தில், பிஜிபி பணியைத் தவிர (அதில் சேர்க்கை வழங்குவதும் அடங்கும்), அந்தக் காலகட்டத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட திட்டத்தில் சம்பவ ஆய்வை எழுதுவதையும் அவர் முடிப்பதாகக் குறிப்பிட்டிருந்தார். ஆண்டின் இறுதியில், 15 நாள்கள் சம்பாதித்த விடுப்பை மட்டும் காட்டிய, பதிவேடுகளில் ஏற்பட்ட தவறு குறித்து அவர் குழப்பமடைந்தார். அவர் இதனைக் குறித்து விசாரித்த பொழுது, தவறு ஏதும் இல்லை எனத் தெரிவிக்கப்பட்டது. ஏனென்றால், கோடைக்காலத்தை சம்பவ ஆய்வுகளை எழுதுவதற்கு பயன்படுத்த அவர் முன்மொழிந்திருந்தார் (அவருக்கும் ஒதுக்கப்பட்டது), இது ஒரு நிறுவனப் பணியன்று என்ற காரணமும் கூறப்பட்டது. சம்பவ ஆய்வுகளை ஆராய்ச்சியாகக் கருதப்பட்டு, பாடநெறிகளை நடத்துவதற்கு ஆசிரியர்களே சம்பவ ஆய்வுகளை எழுத வேண்டும் என்று ஆசிரியப் பேரவை தீர்மானித்திருந்ததை இங்குக் குறிப்பிடலாம்.

2002-ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில், மூத்த ஆசிரிய உறுப்பினர் ஒருவர் இந்தியாவில் வெளிநாட்டு ஒத்துழைப்புகள் பற்றிய அனுபவக் கட்டுரையைத் தயாரித்தார், இது புகழ்பெற்ற சர்வதேச மாநாட்டில் வழங்குவதற்காக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. 2001-இல் நடந்த சர்வதேச மாநாட்டில் கலந்துகொண்டது போல் அடுத்த ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு மற்றொரு சர்வதேச மாநாட்டில் கலந்து கொள்ளப் போவதில்லை என உறுதிமொழி அளிக்க வேண்டும் என்று கூறப்பட்டது. கடைசியாக 1997-ஆம் ஆண்டு தான் கலந்து கொண்ட மாநாடு எனவும், பின்னர் மற்ற நிர்வாகப் பொறுப்புகள் காரணமாக அவருக்கு அனுமதி வழங்கப்படவில்லை எனவும் அவர் அளித்த விளக்கத்தை டீன் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. ஐரோப்பிய நிறுவனங்களுடனான

பரிமாற்றத் திட்டத்திற்குச் சென்றிருந்ததால், அவர் பதிவுக் கட்டணத்தை மட்டுமே செலுத்தினார், மற்ற செலவுகள் எதுவும் இல்லை என்பது டீனுக்குப் புரியவில்லை. ஆசிரிய உறுப்பினர் உறுதிமொழியை வழங்க மறுத்து, தொழில்நுட்பப் பரிமாற்றம் குறித்த மாநாட்டில் கட்டுரையைச் சமர்ப்பித்தார், மாநாட்டில் அவரது கட்டுரை வெளியிடப்பட்டது. அதே சமயத்தில் புதிதாகச் சேர்ந்த ஓர் உதவிப் பேராசிரியர், சர்வதேச மாநாட்டில் கலந்து கொள்வதற்கு இரு முறை அனுமதி அளிக்கப்பட்டது அவர் ஒருமுறை செல்வதற்குக் கூடத் தகுதி பெறவில்லை, அதுவும் அவரிடம் மாநாட்டில் சமர்ப்பிக்கக் கட்டுரையும் ஏதுமில்லை என்பதை இங்குக் குறிப்பிட வேண்டும்.

ஜூன் அல்லது ஜூலை 2002-இல், இந்திய மேலாண்மைப் பள்ளிகளின் சங்கத்தின் வருடாந்திர மாநாட்டில் இயக்குநர் பங்கேற்க முடியாததால், அவரைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்துமாறு ஆசிரியரைக் கேட்டுக் கொண்டார்., "நிகழ்ச்சிக்குச் செல்லக்கூடிய நிறுவனத் தலைவர் நான் இல்லை. இருப்பினும், என்னால் ஓர் ஆய்வுக் கட்டுரையை எழுத முடிந்து, அது விளக்கக்காட்சிக்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டால், நான் நிச்சயமாகச் செல்வேன். வழிகாட்டுதல் மற்றும் மேலாண்மைக் கல்வியின் செயல்திறனை அதிகரிப்பதில் ஆராய்ச்சியின் பங்கை மையமாகக் கொண்டு, ஒலித் தரவுகளின் ஆதரவுடன் அதிர்ஷ்டவசமாக, அவர் ஓர் ஆய்வறிக்கையை உருவாக்க முடிந்தது. உள்ளகப் பயிற்சித் திட்டத்தில் சிற்சில வகுப்புகளைப் பயிற்றுவிக்க வேண்டி இருந்ததாலும், டெல்லியைக் கடந்து செல்வதாலும், நிறுவனத்தின் விருந்தினர் மாளிகையில் ஒரு நாள் தங்கி, ஆய்வுக் கட்டுரையைச் சமர்ப்பித்து, விருந்தினர் மாளிகையிலிருந்து நிகழ்ச்சி நடைபெறும் இடத்திற்குச் செலவான டாக்ஸிக் கட்டணத்தை மட்டும் கோரினார்.

பின்னர் ஜனவரி 2003-இல், கோவாவில் நடந்த சுற்றுலா மாநாட்டில் ஆய்வுக் கட்டுரை சமர்ப்பிக்க விண்ணப்பித்தார். இதுபோன்ற ஒரு மாநாடு தமது நிறுவனத்தில் நடத்துவதற்கு இது ஒரு முனைப்பாக இருக்கும் என்று நினைத்தார். இருப்பினும் இது அவரது இரண்டாவது மாநாடு என்பதால் இதில் கலந்து கொள்ள ஆசிரியருக்கு நிதி உதவி வழங்கப்படவில்லை. ஆசிரியர் யோசனையைக் கைவிட முடியாமல் அவரது சொந்தச் செலவில் கட்டுரையைச் சமர்ப்பிக்கச் சென்றார். இந்த நிகழ்வால் எரிச்சல் அடைந்த அவர் அதே நபர்கள் நிறுவனத்தின் இயக்குநராகவும் டீனாகவும் இருக்கும் வரை நிறுவன ஸ்பான்சர்ஷிப்பை நாட வேண்டாம் என்று முடிவு செய்தார்.

இருப்பினும் அவர் தொடர்ந்து ஆராய்ச்சிகள் செய்வதையும் கட்டுரைகள் எழுதுவதையும் மற்றும் மாநாடுகளில் கலந்து கொள்வதையும் மேற்கொண்டு வந்தார். அடுத்த மாநாட்டில் அவருடைய ஓர் அனுபவக் கட்டுரையை வழங்கச் சென்றார். அது பின்னர் விக்கல்பா என்னும் தலைசிறந்த மேலாண்மை இதழில் வெளியிடப்பட்டது. அப்பொழுது ஒரு சுவாரஸ்யமான, தற்செயல் நிகழ்வு ஏற்பட்டது ஐஐஎம்ஏவின் ஆசிரிய அசோசியேட், ஜம்ஷெட்பூரிலிருந்து அகமதாபாத் வரை விமானம் மூலம் பயணம் செய்தார் தனியார் கல்லூரிகளைச் சேர்ந்த ஆசிரியர்கள் இருவர் ஏசி இரண்டாம் அடுக்கில் பயணம் செய்தனர். ஆனால் மூத்த ஆசிரியரான இவரோ ஏசி மூன்றாம் அடுக்கில் பயணம் செய்தார். அப்பொழுது கோடைக் காலமாகவும் வெப்பம் 43 டிகிரி செல்சியஸ் ஆகவும் இருந்தது. இந்த சம்பவத்தைக் குறித்து அவர் வெட்கப்படுகிறாரா? என்று கேட்ட பொழுது, "ஒருவரால் எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு தான் ஆராய்ச்சி செய்ய முடியும்" என்று கிண்டல் செய்தார். மற்றவர்களின் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் எதுவும் வெளியிடப்படவில்லை.

"50 வருட நிர்வாகக் கல்வியின் வளர்ச்சிக்குப் பிறகு கூட இதுபோன்ற நடைமுறைகள் இருந்தால், இந்த நிறுவனம் எதனை அடைய விரும்புகிறதோ, அதனைச் செய்யக் கடினமாக

உழைப்பவர்கள் கூடச் சிரமத்திற்கு ஆளாகலாம். அந்த நிறுவனம் எப்போது, எப்படி உயர்கல்வி நிறுவனமாக இருக்கும் அல்லது எப்படி உயர்கல்வி பெறப் போகிறது என்பது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. எது உயர்கல்வி என்பதனை மறுவரையறை செய்ய வேண்டும்" என்று டாக்டர் வீரேந்திர ஸ்வரூப் கூறினார்.